

Over dit boek

Dit is een digitale kopie van een boek dat al generaties lang op bibliotheekplanken heeft gestaan, maar nu zorgvuldig is gescand door Google. Dat doen we omdat we alle boeken ter wereld online beschikbaar willen maken.

Dit boek is zo oud dat het auteursrecht erop is verlopen, zodat het boek nu deel uitmaakt van het publieke domein. Een boek dat tot het publieke domein behoort, is een boek dat nooit onder het auteursrecht is gevallen, of waarvan de wettelijke auteursrechttermijn is verlopen. Het kan per land verschillen of een boek tot het publieke domein behoort. Boeken in het publieke domein zijn een stem uit het verleden. Ze vormen een bron van geschiedenis, cultuur en kennis die anders moeilijk te verkrijgen zou zijn.

Aantekeningen, opmerkingen en andere kanttekeningen die in het origineel stonden, worden weergegeven in dit bestand, als herinnering aan de lange reis die het boek heeft gemaakt van uitgever naar bibliotheek, en uiteindelijk naar u.

Richtlijnen voor gebruik

Google werkt samen met bibliotheken om materiaal uit het publieke domein te digitaliseren, zodat het voor iedereen beschikbaar wordt. Boeken uit het publieke domein behoren toe aan het publiek; wij bewaren ze alleen. Dit is echter een kostbaar proces. Om deze dienst te kunnen blijven leveren, hebben we maatregelen genomen om misbruik door commerciële partijen te voorkomen, zoals het plaatsen van technische beperkingen op automatisch zoeken.

Verder vragen we u het volgende:

- + *Gebruik de bestanden alleen voor niet-commerciële doeleinden* We hebben Zoeken naar boeken met Google ontworpen voor gebruik door individuen. We vragen u deze bestanden alleen te gebruiken voor persoonlijke en niet-commerciële doeleinden.
- + *Voer geen geautomatiseerde zoekopdrachten uit* Stuur geen geautomatiseerde zoekopdrachten naar het systeem van Google. Als u onderzoek doet naar computervertalingen, optische tekenherkenning of andere wetenschapsgebieden waarbij u toegang nodig heeft tot grote hoeveelheden tekst, kunt u contact met ons opnemen. We raden u aan hiervoor materiaal uit het publieke domein te gebruiken, en kunnen u misschien hiermee van dienst zijn.
- + *Laat de eigendomsverklaring staan* Het “watermerk” van Google dat u onder aan elk bestand ziet, dient om mensen informatie over het project te geven, en ze te helpen extra materiaal te vinden met Zoeken naar boeken met Google. Verwijder dit watermerk niet.
- + *Houd u aan de wet* Wat u ook doet, houd er rekening mee dat u er zelf verantwoordelijk voor bent dat alles wat u doet legaal is. U kunt er niet van uitgaan dat wanneer een werk beschikbaar lijkt te zijn voor het publieke domein in de Verenigde Staten, het ook publiek domein is voor gebruikers in andere landen. Of er nog auteursrecht op een boek rust, verschilt per land. We kunnen u niet vertellen wat u in uw geval met een bepaald boek mag doen. Neem niet zomaar aan dat u een boek overal ter wereld op allerlei manieren kunt gebruiken, wanneer het eenmaal in Zoeken naar boeken met Google staat. De wettelijke aansprakelijkheid voor auteursrechten is behoorlijk streng.

Informatie over Zoeken naar boeken met Google

Het doel van Google is om alle informatie wereldwijd toegankelijk en bruikbaar te maken. Zoeken naar boeken met Google helpt lezers boeken uit allerlei landen te ontdekken, en helpt auteurs en uitgevers om een nieuw leespubliek te bereiken. U kunt de volledige tekst van dit boek doorzoeken op het web via <http://books.google.com>

BL 1974 (62)

BETROUWEN EN LIEFDE,

OF EEN

Gevolg der Omwenteling van 1830,
Tooneel en Blyspel met zang in één
bedryf.

door

EDMUND PETYT.

GENT,

UIT DE DRUKKERY VAN DE W^e GYSDAELE EN ZON,
SLYDSTRAET, N° 45.

—
1847.

BL 1974⁶²

UNIVERSITEITS

9000

Digitized by Google

BETROUWEN EN LIEFDE.

Er is aan de vereischten der wet voldaan.

BETROUWEN EN LIEFDE,

OF EEN

BL1974(2)

Gevolg der Omwenteling van 1830,

**Tooneel en Blyspel met zang in één
bedryf.**

DOOR

EDMUND PETYT.

GENT,

UIT DE DRUKKERY VAN DE W^o GYSDAELE EN ZOON,
SLYPSTRAET, N° 45.

1847.

VERTOONERS.

M. DE MONTBELLIAU.

VICTOR DE MONTBELLIAU, zyn zoon, soldaet.

ADRIAEN DOUFVALL.

BAPTISTE, huisknecht.

CELINE, voedsterkind van De Montbelliau; minnares van Victor.

MADELENE, dienstmeid.

EEN SERGENT.

DE WACHT.

(Het stuk speelt te Brussel, in het jaer 1832.)

BETROUWEN EN LIEFDE.

~~BL~~ 1974 (62)

Het tooneel verbeeldt eene kamer in een ryk burgershuis; groote deur op den achtergrond waardoor men eene gaendery ziet; links en regts kleine deuren, insgelyks een venster, enz.

EERSTE TOONEEL.

MADELENE, BAPTISTE. (*Zy kuischen en stellen alles in orde.*)

Je crains de lui parler la nuit. (Richard Cœur de Lion.

Act. 1. sc. VII.)

Sa! neerstig werken wy met vlyt

Aldus verdryven wy den tyd.

Om 't herte bly te maken, is werken altyd goed!

Ja, tot herstelling van 't gemoed.

Is werken altyd goed.

BAPTISTE.

Heeft Mynheer u niets gezegd, toen hy uitging?

MADELENE.

Neen.... Maer waerom die vraeg?

BAPTISTE.

Omdat.... Ha! ha!

MADELENE.

Ha, ha?

BAPTISTE.

Zwyg!.. het is een geheim!

MADELENE.

Maer gy zegt my niets.

BAPTISTE.

Het is waer... welnu, gy kent.... 't is te zeggen
neen... gy weet...

MADELENE.

Wat?

BAPTISTE.

Dat Mynheer een oude vriend tot Brugge heeft;
de heer Douf... douf...

MADELENE.

Doufvall.

BAPTISTE.

Geraden.

MADELENE.

Welnu.

BAPTISTE.

Welnu.. het is nog dat niet.... hoor maer :
Deze heer heeft een zoon, een jonge Doufvall,
welke nog heden zal aenkomen om met mejuffer
Celine te trouwen.

MADELENE.

Met mejuffer Celine, een meisje van zeventien
jaer!

BAPTISTE.

En een jongen van twintig! zal dit niet fraei zyn! zal dit geen allerliefste paer uitmaken.

MADELENE *zuchtende*.

Zeker!.. waerom doet gy ook niet zoo, wy verouderen van dag tot dag en trouwen niet; gy stelt my nog altoos uit.

BAPTISTE.

Ja, maer voor ons maekt dit een onderscheid, wy kunnen nog wel wat wachten en hebben waerlyk tyd genoeg om ons voor altyd in den last te brengen; voor my... ik houde veel van niet haestig te handelen, want, zie je wel met te wachten kan er zich voor my en voor u eene gunstiger gelegenheid aanbieden, en...

MADELENE.

En gy zoudt my laten zitten.

BAPTISTE.

Ik zeg dat niet, maer... Rasse trouw is lang berouw, zegt vader Cats, en ik geloof dat de man gelyk heeft.

MADELENE.

En ik niet... ik geef hem het grootste ongelyk, uwen vader Cats. Is er wel een grootere vreugde voor eene vrouw, dan moeder te zyn?

BAPTISTE.

Is er wel eene grootere kwael voor eenen man dan vader te zyn?

MADELENE.

Van daer lieve, kleine kindertjes te hebben, engeltjes die gedurig het zoete woord moeder in uwe ooren doen klinken; voor dewelke men duizende zorgen heeft, voor dewelke men des nachts het rusten laet, om hun wiegske te bewaken, voor welke men niet ademen durft, uit vrees van hunnen slaep te hinderen; zie, Baptiste, gy moet een ongehoorde wreedaerd zyn om my dit genoeg te beletten.

BAPTISTE.

Een zonderling soort van genoeg, by myne arme ziel! en het is juist hetgeen my in den huwelyken staet het onverdragelykste schynt te wezen. Zie maer eens naer onzen gebuer hoe hy daer soms aen zyne deur staet te stampen, met eenen schreeuwenden jongen op zich, terwyl hem nog een drietal dergelyke op het lyf hangen.

MADELENE.

Ja, maer hy heeft eene booze vrouw, die hem alle zorg overlaet.

BAPTISTE.

En wie verzekert my dat gy het tegendeel zoudt doen.

MADELENE.

Ik! lieve hemel! hoe kunt gy zulks vermoeden! O Baptiste, stel u maer gerust, ik zou u zoo wel doen, zoo lief hebben, zoo troetelen, zoo streelen, kyk! gelyk nu. (*Zy neemt hem by de kin.*)

BAPTISTE *deflig*.

Hou op! Madelene! hou op! gy zoudt my waerachtig geheel aerdig doen worden en my byna doen toestemmen. Spreken wy van iets anders.

MADELENE.

En van wat zouden wy spreken?

BAPTISTE.

Drommels!.. van mejuffer Celine!

MADELENE.

En altoos komt gy met haer voor den dag, ik zou byna vermoeden, dat gy haer meer bemint dan my.

BAPTISTE.

Wel dat geloof ik!.. maer het is niet zonder reden, want ik ben om zoo te zeggen haer vader... neen, ik ben haer vader niet, maer, Mynheer is... neen 't is aldat niet.

MADELENE.

Ik geloof het, (*weenende*) maer ik hoor wel aen uwe redenen dat geheel uwe liefde voor my vervlogen is.

BAPTISTE.

Hoe zoo?

MADELENE.

Vaudeville du petit Courrier.

Zeg, het is immers wel gedaen:
My schaemteloos dit te vertellen;
En moet gy maer met ydle waen
Dus zoeken mynen geest te kwellen.

BAPTISTE.

Tracht dit vermoeden te verdryven
Ach! want dit is myn oogwit niet.
Ik zal u steeds getrouwig blyven
Dus, 'k bid u, maek toch geen verdriet.

BAPTISTE.

Luister : uw vermoeden is valsch, en daerom wil ik er u van bevryden, want, ik met mejuffer Celine trouwen, dit is immers onmogelyk, alhoewel ik... zonder my te vleijen... maer, neen ik wil zeggen dat ik u iets over mejuffer Celine wil zeggen, maer op voorwaerde dat gy zwygen zult.

MADELENE.

Ik beloof het u.

BAPTISTE.

Het is noodig... om reden dat Mynheer het zelfs mejuffer Celine tot heden toe verzwegen heeft.

MADELENE.

Welnu zy zal niet weten.

BAPTISTE.

Zoo is 't goed... gy verzekert my... want gy moet weten dat mynheer my verboden heeft, daarvan het zy aen wie het wil, iets te zeggen om reden...

MADELENE.

En ik weet nog niets van al hetgeen gy my zeggen wilt, met al uwe redenen zult gy wel maken dat wy ons werk niet gedaen krygen, ofschoon Mynheer u gedurig berispt om uwe zonderlinge manier van spreken zult gy toch nooit beteren.

BAPTISTE.

Geduld, zie daer de heele geschiedenis. Toen Napoleon in het jaer 15, het eiland ontvlugtte en zich bereidde om tegen al de mogendheden te vechten nam Mynheer dienst onder de troepen van Braband en verliet zyne vrouw met een zoontje van twee jaren oud; want gelyk gy wel begrypen kunt.

MADELENE.

Ik bid u spaer my uwe aenmerkingen? ik begryp geheel wel.

BAPTISTE.

Welnu , kortom : in het leger zynde , vond hy daer eenen zyner oude vrienden die hy sinds jaren lang niet gezien had. Gy kunt wel denken hoe verheugd zy waren elkander nog eens te zien , want , gelyk als Mynheer my zelf zeide en gelyk ik wel weet .. maer neen dit zou te lang duren ik zal het anders vertellen : deze vriend van Mynheer had ook een kind t' huis gelaten , een dochterke maer geene vrouw , om reden dat zy reeds gestorven was , en als iemand sterft... wordt hy begraven , dat is juist , wy hebben daer niets tegen te zeggen , doch Mynheer en zyn vriend denkende in den slag te blyven , verbonden zich , (by al dien een van beide kwam te sneuvelen) dat de overgeblevene zorgen zoude voor des gedooden nagelaten goed , vrouw en kind zyn. Nu , Mynheer had het ongeluk zyn vriend te verliezen , en het geluk zelven behoudē te blyven ; de stryd geëindigd zynde , nam Mynheer het dochterke van zyn vriend by zich en keerde er mede terug naer Brussel waer hy zyne vrouw en zyn kind gelaten had ; maer te huis gekomen vond hy nog het een noch het ander ;

want zyne vrouw was gestorven en zyn kind ergens opgenomen zonder dat hy ooit geweten heeft van wien.

MADELENE.

Arme man ! ik heb wel medelyden met hem.

BAPTISTE.

Ik ook... maer ik heb u nog alles niet gezeid : Dit dochterke dat hy met zich genomen had, is onze mejuffer Celine.

MADELENE.

O hemel ! dit had ik nooit gedacht dat mejuffer Celine Mynheers dochter niet was, hy bemint haer als zyn eigen kind.

BAPTISTE.

En ik ook, want ik heb haer gekend van als zy nog geheel jong was ; nu begrypt gy wel om welke redenen ik altoos van haer spreke.

MADELENE.

Zeker ; maer waerom heeft Mynheer haer dit verzwegen.

BAPTISTE.

Omdat zy niemand op de wereld heeft dan hem die voor haer zorgen kan, en gelyk Mynheer oud wordt, heeft hy besloten haer een mantel te kiezen , om haer een lot te verzekeren.

MADELENE.

Dat is geheel wel.

BAPTISTE.

En zyt gy nu gerust over myne getrouwigheid.

MADELENE.

Volkomen... maer ik hoor mejuffer Celine ; laet ons spoedig werken.

BAPTISTE.

Zoo wil ik juist doen , want als die jonge heer zal gekomen zyn zullen wy nog veel te doen hebben.

Te samen.

Sa ! neerstig werken wy met vlyt, enz.

TWEEDE TOONEEL.

De vorigen, CELINE treurig.

MADELENE.

Goeden morgen , Mejuffer.

BAPTISTE.

Goeden dag , Mejuffer ; hebt gy goed den nacht doorgebracht.

CELINE.

Allerbest myne vrienden ; ik dank u.

BAPTISTE.

Dat is de moeite niet weerd, Mejuffer; gy weet immers wel dat dit een kleintje is en wy het geern doen.

CELINE.

Is vader afwezig,

BAPTISTE.

Ja, Mejuffer, hy is dien jongen heer te gemoet gegaen, die, gy weet wel...

MADELENE.

Moet trouwen,

CELINE, *levendig*.

Moet trouwen? (*bedaerd*) Vader heeft my dit niet bevolen, en daerby ik ken noch bemin hem.

BAPTISTE.

Ge zult hem wel leeren kennen en beminnen, Mejuffer; de liefde is immers blind, en slaet maer in het verborgene; ik ben zeker dat dit kleine guitje reeds zyn boogsjen aengelegd heeft en op u mikte, he! wat zegt gy?...

CELINE.

Vrienden laet my alleen?

BAPTISTE.

Vertrekken wy Madelene , Mejuffer begeert alleen te zyn (*aen Celine*). Als gy my noodig hebt, Mejuffer , moet ge maer spreken , ik zal in het achterhuis' zyn bezig met eijeren te leggen... eijeren te rapen, wil ik zeggen.

CELINE *eenigzins gèstoord*.

Genoeg.

Baptiste , Madelene , af.

DERDE TOONEEL.

CELINE *alleen*.

Ah ! hy verdriet my , met zyn' eeuwig gezang ; eertyds kon ik hemnog verdragen en thans.... God ! hoe ben ik veranderd ? eertyds was ik gerust en vrolyk , en nu... Sedert dat hy my verlaten heeft vind ik nergens geene vreugde meer in de eenzaamheid , de onoozelespelen myner jeugd vervelen my , alles verdriet my... en hy is afwezig , hy die myne smart heelen kan , hy die my vertroosting en genoegen kan geven... helaes ! waerom heb ik hem ooit gekend of waerom heeft het lot ons zoo vroeg gescheiden , my geen anderen troost latende dan zyn geheugen en dit klein gedenkteeken dat hy my tot bewys zyner liefde afgestaen heeft. (*zy haelt een medaljon uit haren zak*) Troostvolle woorden die

er op geschreven staen ! *Betrouwen en liefde*. Zy, hebben zoo dikwyls myne smarten verligt; doch zyne afwezigheid foltert my hoe langer hoe meer ! — Inderdaed zonder wonder zal ik hem nimmer wederzien; ver van de plaets waer hy my eertyds gevonden heeft; hoe zou hy my hier opzoeken... trachten wy hem te vergeten, hem vergeten... het is de eenige uitkomst aen myn lyden.

Flattant sa confiance. (Zampa, act. 1 sc.)

In myne onnooz'le jaren
Kende ik de liefde niet,
'K was daer in onervaren,
En 'k had ook geen verdriet.
Maer Victor kwam my vinden;
En ach, ô bitter wee !
Hy liet my den beminden,
En droeg myn harte mee.
O ! God, met my h'b medelyden ?
Wil my van dit leed bevryden;
Ach ! verlos my van die pyn ?
Zy zal my nog dood'lyk zyn.

(*Men hoort een geratel van trommelen, waeraen het volk oordeelen kan dat er soldaten binnen komen*).

Wat hoor ik; (*zy gaet naer het venster*) soldaten !... hemel ! het regiment van Victor ! ach ! zou ik eindelyk myn vurig verlangen kunnen voldoen ,

zou ik hem nog wederzien of ten minste iets van hem vernemen kunnen.

Wat heil waer my beschoven,
Wat balsem voor myn smart,
Kon ik den uitverkoren :
Den trooster van myn hart,
Op heden nog aenschouwen :
Hem toch eens, weder zien :
Hier liefde en daer betrouwen,
Ons nimmer zoude ontvlien.
O ! God, met my heb medelyden, enz.

VIERDE TOONEEL.

CELINE , MADELENE, BAPTISTE , *schielyk opkomende.*

BAPTISTE.

Ach ! wy zyn verlōren , er komt daer zoo even eene gansche bende met soldaten binnen.... wat raed ! wat hulp ! wat gedaen ! en nu juist dat Mynheer afwezig is.

CELINE.

Maer ik weet niet waerom gy u moet verontrusten , Baptiste ! Inderdaed , wat leed hebben wy van hen te verwachten ?

MADELENE.

Mejuffer heeft nog al gelyk , hem hoorende zoude men zeggen dat zy ons zullen opeten ; het kunnen toch geene Hollanders zyn, want in Antwerpen

houdt men hen te dapper bezig; gewis zyn het eenige troepen die er naer toe trekken en alles wat wy te vreezen hebben is er eenigen te moeten herbergen.

BAPTISTE.

Daervoor hehoede ons de hemel !

CELINE *verheugd*.

Denkt gy dat er komen zullen ?

BAPTISTE.

He ! Mejuffer ! ge zegt dat op eene wyze.... gelyk of het eene goede tyding ware, en nogthans soldaten... dit zyn maer aerdige kerels, die... gy verstaet my wel, die... nu, nu, ik heb er een afkeer van.

MADELENE.

Ha ! ha ! die arme Baptiste, hy vreest een' soldaet gelyk de muis de kat.

BAPTISTE.

Welnu ja, ik wil dit niet ontkennen... het is zoo... Wy zyn de muizen en de soldaten zyn de katten... het is regt zoo... en om het te bewyzen, hebt gy maer de deuren en vensters uwer keuken goed toe te sluiten, of ze zyn bekwaem om op den reuk van het middagmael hunnen neus hier eens

binnen te steken. Seldermement ! dat dit gebeuren moest... het is gelyk , ze zouden my niet vinden.

CELINE.

Genoeg , Baptiste ! ge zyt niet menschlievend ik weet niet wat u tegen de soldaten aenport , maer toch is dit niet billyk. De soldaten stellen dagelyks hun leven te pande voor het welzyn van ons dierbaer vaderland , het zyn menschen...

BAPTISTE.

En menschen zyn menschen wilt gy zeggen ? ja , ja , ik heb dit historietje nog al hooren vertellen.

MADELENE.

Welaen , Baptiste , laet hen nu met vrede ; men zoude wel zeggen dat gy bang zyt.

BAPTISTE.

Ik bang ?.. ik ben niet bang , integendeel ; maer zeggen dat het wel ongelukkig ware , dat in de afwezigheid van Mynheer....

BAPTISTE.

(Men hoort aen de deur kloppen en gerucht maken.) Hemel ! heb ik het niet gezegd ? daer zyn zy reeds !.. vlugt , Mejuffer ! vlugt ! verberg u op uw kamertje ; gy Madelene in uwe keuken , en ik na de deur vast gemaekt te hebben in den kelder , er is juist een ledig vat , ik zal er in kruipen....

(*hy stoot hen buiten.*) Spoedig weg, ik zal over alles waken, van in het diepste van het hol, waer ik verdoken zal zyn.

(*Madelene, Celine, af.*)

VYFDE TOONEEL.

BAPTISTE. VICTOR. (*nog buiten.*)

VICTOR.

Hola! ei! open! (*hy klopt.*)

BAPTISTE.

Maer dat begint gevaerlyk te worden, en de sleutel van den kelder dien ik nu niet vinde. (*men klopt nog harder*) Ah! goede God! gaen wy toch altyd de deur vastmaken. (*hy loopt heen.*)
(*Het kloppen houdt aen.*)

BAPTISTE. (*achter de schermen.*)

Wy zyn niet t' huis.

VICTOR. (*buiten.*)

Wat is dit voor eene tael? Zult gy my haest open doen of ik breek in.

BAPTISTE. (*insgelyks.*)

Ik zou my liever laten dooden.
(*Men hoort de deur door geweld open springen.*)

BAPTISTE. (*nog buiten*)

Ai! hé!

(*Baptiste en Victor komen het tooneel op.*)

BAPTISTE. (*geheel in wanorde.*)

Je loge au quatrième étage.

Verdord, Mynheer, ik zal my wreken!

VICTOR.

Verdord, gy hebt zeer slecht gedaen,

BAPTISTE.

Moest gy de deur dus openbreken?

VICTOR.

Moest gy op straet my laten staen.

BAPTISTE.

Waerom komt gy ons ruste stooren?

VICTOR.

Om dat gy niet woudt open doen.

BAPTISTE.

Gy hebt voorwaer myn gunst verloren.

VICTOR.

En 't zal u nimmer eere doen.

BAPTISTE.

Verdord, Mynheer! ik zal my wreken.

VICTOR.

Verdord, gy hebt zeer slecht gedaen, enz.

VICTOR.

Holla! kameraed! als de wolf slaapt mag men hem niet wekken, zegt het spreekwoord, of hy wordt kwaed; dus laet my gerust, waertoe dat twisten? kan ik het helpen dat men my hier gezonden heeft? kom aen, zyn wy vrienden; ik ben een goede jongen en gy zult u van my niet beklagen, wel te verstaen als gy my wel doet en my zoo aenstonds wat eten bezorgt; want ik heb eenen honger van den duivel. Schynt u myne wyze van doen wat zeldzaam daer moet gy u niet om stooren; van jongs af in het regiment opgekweekt, heb ik al die bevalligheden met de ratatouille binnen geslokt; verschoon my dus en doe wat ik u zeg.

BAPTISTE.

Doe wat ik u zeg!.. Mynheer gy zegt dat op eenen toon die.... 't is gelyk, ik ben uw dienaar niet, geloof ik, want een dienaar..... zie je wel een dienaar...

VICTOR. (*gram.*)

Zult gy haest gedaen maken.

BAPTISTE.

Wel ik ga! ik ga, maer gy zult wel eten krygen. (*af.*)

VICTOR. (*alleen.*) *Hy plaetst zyn ransel en
geweer in een hoek en zet zich neer.*

Het schynt dat de dag voor my goed begonnen is, na een aengenaem en eetlust wekkende nachtreisje moet ik op myne nuchtere maeg een burgerhuis bestormen, welk ik gelukkig overwonnen heb, zonder bloed te vergieten; eindeling ben ik er toch op vasten grond en zoo het schynt, by geene arme lieden; maer aen het goed onthael dat ik ontvange blykt het dat hier een leelyke vrek zyne schatten vergaert of dat des eigenaers dienaers geene de geringste opvoeding ontvangen hebben, want, zy niet de minste wellevendheid bezitten; wat er ook van zy als het my maer geoorlofd wordt hier eenige dagen te verblyven, zal ik wel weten door wat betere spys dan ons zwart brood myne maeg te versterken en myne leden op een zachter bed dan de planken van den bivak te doen uitrusten.

GEZANG.

•
't Soldatenleven, in een woord :
Heeft wel iets dat de ziel bekoort,
Maer ook veel zwarigheden.
Op het veld,
Zonder geld,
Zyn wy van den dorst gekweld.
Hoe kunnen wy 't vermyden?

Maer komen wy in steden :
O! groot is dan het onderschil !
Wat wy ook eischen , onze wil
Moet overal geschieden ;
En op ons beurt gebieden
Wy de arme burgerlieden.
Op ons woord ,
Spoedig , hoort !
Goede wyn en wat behoort
Breng het voort.

Maer die knaep ! waer blyft hy dan ? ik begin vry
honger te krygen , en men haest zich niet om my te
voldoen... (*hy roept*) holla ! ei ! jongen !

BAPTISTE (*opkomende*).

Wat ! jongen ? wie heet gy eenen jongen.

VICTOR.

Welzoo ! maek u gram ! stoor u niet dat ik u
jongen noeme... Drommels kameraed ! het doet u
geen eer aen zoo weinig eerbied te hebben voor de
verdedigers van uw vaderland. En waer blyft dan
het eten ?

BAPTISTE.

Het eten ?.....

VICTOR.

Wel ja , waer is het dan ?

BAPTISTE.

Ik zal er u geen geven ; om reden dat ik niet

mag , en als ik niet mag is het wel juist — dat gy vast ; want myn meester dien ik....

VICTOR.

Ha ! gy hebt een meester.

BAPTISTE.

Ja , ik heb een meester....

VICTOR.

En waer is uw meester ?

BAPTISTE.

Hy is afwezig.

VICTOR.

Hy is afwezig ; en gy weigert ?... Selderment.

BAPTISTE.

Ja , ik weiger , selderment ! welnu ! wat is er van ?.. selderment.

VICTOR.

Dat ik er zelf voor zorgen zal , onbeschofte lui-
mel ! *(hy doet hem draeijen en loopt af, Baptiste
een weinig verdwelmd volgt hem tot op den ach-
tergrond).*

BAPTISTE.

God beware u , Mynheer Selderment , gy zult het
zoo gemakkelyk met de keukenmeid niet hebben
gelyk gy wel denkt , en wilt gy niet vasten dan moet

gy maer gaen van waer gy gekomen zyt.... ei ; dat men nu nog zegt, dat ik soldaten vrees, ik geloof wel heden het tegendeel bewezen te hebben.

MADELENE (*buiten.*)

Help ! help ! Baptiste hier !

BAPTISTE.

Maer, wat hoor ik ?... heb ik het niet gezeid, daer heeft hy haer reeds op het lyf.

ZESDE TOONEEL.

BAPTISTE, VICTOR ; (*met een vleeschpot.*)

MADELENE (*met een schuimspaen*).

A VOUS LE CHATEAU (*du Postillon de Longjumeau*).

Om te kunnen eten

Ben ik niet bewust

En nu wel gezeten

Is al wat my lust. .

Hy zet den pot op tafel en brengt haer te midden het tooneel, neemt een stoel en zet zich neer.)

BAPTISTE aen Madelene ; MADELENE aen
Baptiste.

Zal hy daer van eten ?

'K ben er voor bewust.

Hy is reeds gezeten

'T schynt dat hem lust :

VICTOR.

BAPTISTE , MADELENE.

Om te kunnen eten, enz. | Zal hy daer van eten, enz.

Zy trachten het hem te ontnemen; Victor verweert zich en trekt zyn sabel.

VICTOR.

O! laet my dan eten

Of op staende voet.

Myn dolk wel gemeten

Doopt zich in uw bloed.

(Baptiste tracht zich te verbergen.)

MADELENE.

Wat dreigingen!.. en gy denkt ons daer door bevreesd te maken?.. geloof zulks niet, wy hebben nogmaels met zulke mannen te doen gehad.

BAPTISTE.

Ik... nog nooit van myn leven.

MADELENE.

Ja, maer ik.

BAPTISTE.

Ja, wat! gy hebt met soldaten te doen gehad?

MADELENE.

Ja, en nog wel met dapperder dan hy, dat verzekert ik u.

BAPTISTE (*deftig*).

En in welke gelegenheid? Mejuffrouw!

(*Victor neemt een stoel, haelt wat hy nog noodig heeft en begint te eten.*)

MADELENE.

Ik zal u dat vertellen: In myn vroegere dienst kwam er ook eens twee dergelyke gasten te herbergen.. zy zagen er wel is waer niet boos uit; maer nadat ik hen vriendelyk gespysd en te drinken gegeven had, werden zy zoo vrolyk dat ik er geen uitkomen aenzag, een van beide nam de stoutheid my te omhelzen de andere wou van gelyken doen, maer ik gaf hem eene veeg dat hy achterwaerts deinsde, zy hadden geen lust meer om her te beginnen en werden beide zoo zoet als lammekens.

BAPTISTE.

Wat, gy hebt zulke dingen bygewoond! wat, gy hebt u van soldaten....

VICTOR.

Goed! ik eet met smaek!

BAPTISTE (*aen Victor*).

Ei?

VICTOR.

Wat!

BAPTISTE (*zich naer Madelene keerende hervat zyne onderbrokene rede*)..... Van soldaten laten omhelzen, en gy wilt met my trouwen. O! heilige

Joannes Baptista! myn heilige patroon, ik dank u over deze ontdekking! — ha! gy wildet met my trouwen, ha! wacht eens; ik breek myn woord, ik wil met u niet trouwen; want ik zal nooit trouwen, ik zal doen gelyk myn vader gedaen heeft: jongman blyven en jongman sterven... ha! gy wilt met my trouwen?

Het zal nog wel acht dagen zyn
Zoete lief....

Vaerwel. *(hy loopt af.)*

ZEVENDE TOONEEL.

MADELENE, VICTOR. (*zittende.*)

MADELENE.

Hoe! wat, hy zal nooit trouwen zeide hy, en dat... (*weenende*) ach! ach! ellendige die ik ben! ach ongelukkige! ha! ha! ha!

VICTOR.

Welnu! waerom weent gy zottinneke?

MADELENE.

Ach, mynheer! gy weet niet, maer Baptiste! ha! ha!.. hi! hi.

VICTOR.

Zich voor zulke kleenigheden bedroeven! ha!

dat zou wel zyn; laet hem varen, hy is maer een gek.

MADELENE.

Ach! Mynheer het is toch gelyk! hi! hi! hi!

VICTOR.

Kom, kom, droog uwe traentjes; er zyn er nog anderen aen welke gy bevallen zult, een verloren is zeven verkoren, zegt het spreekwoord, en daer by, ik herhael het u, hy is maer een gek.

MADELENE.

En gy gelooft dat ik nog behagen zou!

VICTOR.

Drommels, myn kind! waerom niet?.. ge zyt bevallig; maer gy hebt daer eenige gebreken waer gy u van ontmaken moet.

MADELENE.

En welke zyn die, Mynheer?

VICTOR.

Voor eerst van zoo openhertig niet te vertellen alles wat u voorgevallen is, en ten tweede... maer geef my eerst wat te drinken, myne keel is zoo droog dat ik byna niets meer verzwelgen kan.

MADELENE.

Ik zal u iets brengen.

VICTOR.

Goed zoo! myn kind, en dan zeg ik u alles wat gy wilt.

MADELENE.

Zoudt ge by geval ook geen middel weten om my over hem te wreken.

VICTOR.

Oh! meer dan duizend!... maer haest u, er is een been in myne keel.

MADELENE. (*heen gaende.*)

Ik kom zoo aenstonds terug.

VICTOR. (*alleen.*)

Men moet het yzer smeden terwyl het gloeit, zegt het spreekwoord; en ik vind het juist, want door 't verdriet dat die gek het meisje aendoet zal ik eene goede flesch verkrygen, en dus niet slecht ontbyten. God lof! ik heb vrienden gevonden.

GEZANG.

Een stuk van den os, of een stuk van het zwyn,
En daer by eene flesch met lekkeren wyn.

Wat is er toch meerder van waerde?

En wat heil is er grooter op aerde:

Dan aen zulk eene tafel gezeten te zyn?

MADELENE. (*met eene flesch en een glas.*)

Zie daer, Mynheer, gy spraekt van een middel te weten voor Baptiste?

VICTOR (*na gedronken te hebben*).

Hy heet Baptiste, bravo!... ja, myn kind, en dewyl gy my voldaan hebt zal ik u ook voldoen... hoor maer : (*hy drinkt.*)

La danse n'est pas ce que j'aime. (Richard cœur de Lion.
Act. I. sc. II.)

De liefde die hertstogt zoo teeder!
Bevalt meest d' onervaren jeugd;
Die zich zoo ligtelyk verheugt.
Maer geene kwael en is er wreeder:
Door afgunst, slaet zy ons ter neder!
En men weet er geen uitkomst aen
Om hare droeve smart te ontgaen!
Dan valt de moed (*bis*) en men wenscht te vergaen.

MADELENE.

Het gaet gelyk gy zegt, Mynheer.

VICTOR (*na gedronken te hebben*).

Wil naer de dood toch niet verlangen
U niet bedroeven dag en nacht;
Staek my uw' wreede jammerklagt
En vaegt de tranen van uw wangen.
Tracht met een lach die te vervangen.
Dat men uw sn:arte niet kan zien;
Alsdan zal het welhaest geschiên:
Dat uw minnaer (*bis*) uw weer zyn hart komt biên.

MADELENE.

Geloofst gy dit, Mynheer.

VICTOR.

Zeker! toon u onverschillig, gestoord, gram, kwaed, of vrolyk en bovenal tracht hem afgunstig te maken; en ik verzeker u een goeden uitval.

MADELENE.

Het zal my niet moeilijyk vallen, en kon ik hem maer door dit bedrog trouwen.....

VICTOR.

Gy zoudet dan willen trouwen?

MADELENE.

Ah! Mynheer, het is al zoo lang dat hy 't my beloofde, en daerby.... maer ik ben haestig, ik laet u alleen. *(Zij loopt regts af.)*

ACHTSTE TOONEEL.

VICTOR, ADRIAEN DOUFFAL. *Zachtjes de deur openende; hy steekt alleen het hoofd binnen en blyft alzoo onbeweeglyk staen.*

VICTOR.

Ha! ha! my dunkt dat zy van myne lessen goed gebruik zal maken; kon ik haer maer doen gelukken, dan zou ik my ten minste mogen vleijen iets goeds verrigt te hebben, ik die zelf geen goed doen kan. Ach! als ik aen dit meisje denk, aen die arme Celine die my zoo beminde, en die ik nooit meer

weder zal zien... maer zwygen wy daer van: zulke herinneringen doen my geen goed. (*hy drinkt*).

ADRIAEN (*hy nadert stil*).

Mynheer de Montbelliau! als 't u belieft.

VICTOR. (*ter zyde.*)

Wat is dat! wat wil my die gast?... hoe kent hy my? (*luid.*) Wat is er van uwe dienst.

ADRIAEN.

Mynheer de Montbelliau, als 't u belieft.

VICTOR.

Welnu; wat wilt gy van mynheer de Montbelliau.

ADRIAEN.

Ik wenschte hem te spreken.

VICTOR.

Wel begint dan.

ADRIAEN.

Waer is hy?

VICTOR.

Wie? de Montbelliau.

ADRIAEN.

Ja.

VICTOR.

Drommels, het schynt dat gy hem niet kent. Bezie my eens wel.

ADRIAEN.

Ge zyt Mynheer de Montbelliau !.. ik vraeg u wel verschooning ; waerlyk ik kende u niet... en gy kent my zeker ook niet?.. ik ben Adriaen Douffal om u te dienen.

VICTOR.

Veel geluk met uwe naem, vriendschap!.. mag ik u een stuk aanbieden.

ADRIAEN.

Het zal my genoeg doen, Mynheer, dewyl ik morgen uit Gent vertrekkende om UE. te spreken, ik uit haeste niets genut hebbe.

VICTOR.

En gy zyt alleenlyk hier aengekomen om my te spreken! duivels! dat moet iets aerdig zyn. Welaen zet u neêr, en vertel my zoo onder het knabbelen van eene brok, wat my deze eer verschaft. (*Adriaen nadert een stoel en zet zich neêr*).

VICTOR.

Wel aen! waervan is er spraek.

ADRIAEN (*na in den pot gezien te hebben*).

Maer ik heb noch bord, noch vork.

VICTOR.

Wel! wat doet dit ter zaek?.. neem een brok

uit de vuist , het zal u nog zoo wel smaken. Ware filosofen willen deze vodderyen niet ; en daer by moeder natuer schonk ons twee vorken , die de engelschman , in weerwil van al zyne nieuwe uitvindingen , nog door geen mekaniek heeft weten te vervangen.

ADRIAEN.

Gy zyt filosoof ! Mynheer :

VICTOR.

Ik ; zeker , en nog wel een van de aerdigste.

ADRIAEN.

Hi ! hi ! hi ! ik zou ook wel willen filosoof zyn , hi ! hi ! hi ! hi !

VICTOR (*hem nadoende*).

Hi ! hi ! hi ! maer gy vergeet te eten hi ! hi ! hi !

ADRIAEN (*hy neemt een brok met zyn hand.*)

Wel aen , ik wil ook leeren filosoferen maer het gaet toch niet.

VICTOR.

Al doende leert men , zegt het spreekwoord , en daer by :

Ei ! jongen is het toch niet dwaes
Om een stuk brood , om een stuk koes

Om wat gebraed of specery
Of ander soort van lekkerny
Voor alles wat gegeten wordt
Te nemen lepel, vork of bord ?

ADRIAEN.

'T is waer, Mynheer ! gy hebt gelyk,
Maer, evenwel, het gaet niet... kyk !
Hoe wilt gy dat ik deze brok
Zoo ongesneden binnen slok ?

VICTOR.

Wel ! drommels, neem het by het been
En scheurt het met den tand van een.

(Adriaen doet gelyk hem gewezen wordt.)

VICTOR.

Regt zoo ! en nu eens gedronken. *(Hy schenkt en
bied hem het glas.)*

ADRIAEN *(met den mond vol)*.

Op myne gezondheid.

VICTOR.

Ei ! op ?... wel aen ; op uwe gezondheid... en
verhael my, terwyl gy knauwt waerom gy my ko-
men bezoeken zyt.

ADRIAEN *(na gedronken te hebben)*.

Wel, gy weet het immers, of heeft myn va-
der.... maer neen... ik heb hier een brief voor u.

VICTOR.

Een brief voor my ?.. geef hier.

*(Adriaen geeft hem den brief en blyft zitten eten
terwyl Victor opstaet en leest.)*

Aen Mynheer de Montbelliau , in de Spanjaerts-
straet N° 8. Zoo, zoo, ik zou bynagelooven dat myn-
heer uw vader een tooveraer is ?... zien wy verder.
(Hy opent den brief). Mynheer en vriend !... hum !
hum ! — willende de banden der vriendschap ,
welke ons reeds zoo lang verbinden, nog sterker
dan ooit door een nieuw verbond aeneen schakelen
heb ik op heden besloten, gelyk wy overeengeko-
men waren, u mynen zoon te zenden om zich met
meijuffer Celine te verbinden, door deze verbindte-
nis zal onze lang verbondene.... *(zich onderbre-
kende)* Ja , ja , alles is hier gebonden uitgenomen
myne zinnen die zich van hunnen schakel los ge-
maekt hebben en tegenwoordig op het dolen zyn.
(voortlezende) Lang verbondene vriendschap *(hy
mompelt het overig binnen 's monds)*. etcetera, et-
cetera. Uw toegenegen vriend B. Douffal... Zeg
eens vriendschap , komt die brief van uw vader ?

ADRIAEN *(hy wacht tot dat zyn mond ledig is.)*

Ja, ja , Mynheer :

VICTOR.

En gy komt mejuffer Celine trouwen.

ADRIAEN *houdt zich styf regt.*

Ja, Mynheer.

VICTOR.

Zeg my; kent gy die mejuffer Celine?

ADRIAEN *(als voren).*

Ja, ja, Mynheer.... neen, neen, Mynheer...
maer myn vader kent haer, Mynheer.

VICTOR.

Is het wel aen mynheer de Montbelliau, dat gy
dien brief bestellen moest.

ADRIAEN *(alsvoren).*

Ja, aen mynheer de Montbelliau.

VICTOR.

In vrywillige dienst by het eerste regiment ja-
gers?

ADRIAEN.

Ik weet het niet, myn vader heeft my dat niet
gezegd.

VICTOR.

Loop naer den duivel met uw vader, gy zyt een
gek.

ADRIAEN.

Maer, Mynheer.

(Victor in woede neemt een stoel in de vuist en dreigt Adriaen, die juist zyn hand in den pot gestoken had, en die van schrik achterover valt met tafel, pot en alles wat er op is.)

VICTOR.

Seldermment ! ik zal u leeren
Myn geduld dus te braveren !
Wat gy houdt met my den spot ?
O ! dit gaet te ver, hy God.
Moet ik dit van u verdragen ?
Weg of 'k zal zoodanig slagen :
Dat gy niet van hier zult gaen.
Met nog al uw' ribben aen.

NEGENDE TOONEEL.

VICTOR *(den stoel omhoog)*, ADRIAEN *(op grond)*,
MADELENE, BAPTISTE *komen van langs den*
achtergrond, CELINE *van opzyde*.

BAPTISTE, MADELENE, CELINE, ADRIAEN.

Wat beteekent dit gerucht ?
D'eene dreigt, en d'ander vlugt.
D'eene valt, en de ander slaet.
En is woedend, en is kwaed,
Wat er verders zal geschiên
Aenstonds zullen wy dit zien.

ADRIAEN.

Ach ! vrienden helpt my ! redt my uit zyne
klauwen !... hy zal my nog dooden.

CELINE.

Mynheer de soldaet, het is niet wel gedaen, in een huis waer gy de gastvryheid ontvangt... (*hare oogen op hem vestigende*) O ! hemel ! Victor !

VICTOR.

God !.. Celine.

VICTOR, CELINE. (*)

L'ingrat me délaisse. (Lucie de Lammermoor, *act. II. sc. II.*).

'T geluk en het leven
Is my weer gegeven !
'K voel my schier ontgeven :
Van blydschap en vreugd.
O God ons gebeden !
Verhoort gy op heden !
Weg met het verleden
Thans zyn wy verheugd.

VICTOR.

Zyt gy my weergegeven
O vreugde van myn leven ?

CELINE.

Ah ! uit is myn verdriet,
Want hy vergeet my niet.

BAPTISTE, MADELENE, ADRIAEN (*te samen*).

Celine, herkent, o wonder !
In hem, het is byzonder,
Een vriend, of bloedverwant.

(*) Victor regts den aenschouwer, Celine links, de andere personen op den achtergrond, zy zien verwonderd op elkander.

BAPTISTE (*vertrouwelyk aen de andere*).

Dus maken we ons van kant.

TE SAMEN (*de vorige*).

Dus maken we ons van kant.

(*Madelene, Baptiste, Adriaen vertrekken.*)

TIENDE TOONEEL.

CELINE, VICTOR.

VICTOR.

Ach ! laet my u omhelzen ?

CELINE.

Victor ! het is de hemel die u zendt.

VICTOR.

Wel dat geloof ik, hartje. De hemel zorgt voor ons, hoe zou dit anders zyn ; na al de schermutselingen die ik bygewoond hebbe u nog wederzien en dat nog op eene vry afgelegene plaets van deze waer ik u dacht te vinden.

CELINE.

Kort na uw vertrek ben ik naer myne kostschool terug moeten komen, by myn vader... ach ! ik dacht u voor eeuwig van my verwyderd.

VICTOR.

Ik my voor eeuwig van u verwyderen ! wat denkt gy ? ik zoude u gelyk eertyds Thelemacus tot in het ryk van Pluto opgezocht hebben.

CELINE.

En ik had er veel verdriet in , geloof my.

VICTOR.

Gy hadt verdriet ? gy hadt verdriet en dat voor my?.. Kyk ik moet u omhelzen.

CELINE.

Een oogenblik , gy hebt niet een weinig geduld. Laet my ten minste spreken , na zoo eene lange afwezigheid meent gy dan dat ik u niets te zeggen hebbe.

VICTOR.

Dat geloof ik... ik heb u ook veel te zeggen , maer wat wilt gy , ik ben zoo over van vreugd , dat... ik u moet omhelzen (*hy omhelst haer*).

CELINE.

Maer houd u stil.

VICTOR (*hy stelt zich in soldaten houding*).

Daer.

CELINE.

Toen ik des avonds zoo alleen op myne kamer zat , kwamen my alle soorten van herinneringen te binnen ; en meest altyd docht ik aen u , soms op de vrolyke stonden die wy te samen doorbragten toen uwe schier geheelde wonde u toeliet met my in het

perk van het klooster te wandelen, (dat u tot een gasthuis en my tot eene kostschool diende!) en als ik dacht dat die dagen van vreugde voor eeuwig verdwenen waren, stortte ik onwillige tranen. Vergeef my deze onbedachtheid, maer ik heb u dikwyls nog ziek aen myne zyde gewenscht, om dus in uw byzyn te mogen leven.

VICTOR.

Ah! by voorbeeld! dit vergeef ik u niet; iemand ziek wenschen! wat denkt gy.

CELINE.

Ha! Victor!

VICTOR.

Neen, geene vergiffenis of (*hy omhelst haer*) daer.

CELINE.

Maer, gy wilt u dan niet stil houden?

VICTOR.

Nu zoo lang als gy wilt. (*hy zet zich in zyne vorige houding.*) ik heb u vergeven.

CELINE.

Heden is hier een jongeling aengekomen om my te trouwen.

VICTOR (*levendig*).

Met u trouwen!.. dat zal ik nooit gedoogen.

CELINE (*hevig*).

Wat gaet gy dan doen?

VICTOR (*trots*).

Ik!... (*bedaad*) ik weet het niet.

CELINE.

Wat raedt ge my?

VICTOR (*treurig*).

Wat zou ik u raden (*plotseling en met vuer*)
Celine! bemint gy my?

CELINE.

Boven al!.. en gy?

VICTOR.

Ik!.. ik... ach! Celine ik kan u dat zoo niet zeggen! maer ik zou my voor u levendig begraven, ik zou my voor u in kokende olie werpen of my even als een boom met het bloot zwaard in de vuist in den duizendponder doen steken waer mede men het kasteel bestormt en my aldus in de kombuis van generael Chassé doen schieten om hem den hals af te houwen.

CELINE.

Ach! Victor, welke vervoering!

VICTOR.

Bekende zangwyze die gedurende de bestorming van het kasteel door 't volk gezongen wierd.

Vreest, Hollander :

Als Celine my gebiedt :

'K breng onder ander

U allen in 't verdriet.

Ja , 'k sla u allen zeer gedwee
Ik trek myn sabel uit de schée
En 'k sla ter neder, generael Chassé.

VICTOR.

Of ik u bemin ! Zou ik het dan vergeten hebben ,
toen ik over een jaer doodelyk gekwetst na het
klooster gedragen werd ; dat ik u myn leven ver-
schuldigd was , door uwe onophoudelyke zorgen ,
door uw waken dag en nacht aen myne sponde ,
door de lavende drinkmiddelen welke gy my be-
zorgde toen de koorts myne brandende lippen ver-
droogde , ach , Celine , dat zyn dingen die my nooit
uit het geheugen zullen gaen .

CELINE.

Hoe geern hoor ik u dat zeggen : en toen gy ver-
trekken moest die gedenkenis welke gy my gaeft ,
zie , ik bewaer die nog altyd by my .

VICTOR (*het medaljon kussende*).

Eenig erfdeel , door myne ouders my nagelaten ;
vergeet nooit die woorden die er opgeschreven
staen , zy kunnen my nog myne ouders doen ken-
nen .

CELINE.

Betrouwen en liefde !

VICTOR.

Dat het onze eeuwige leus zy en ons in de moeije-
lykheden welke ons zouden overkomen versterke !

CELINE.

.....Het zy zoo ! maer wat nu gedaen.

VICTOR.

Hoor, Celine ! ik ben soldaet en ik zal binnen eenige dagen vertrekken moeten, dus uw huwelyk beletten kan ik niet. Ik ben een arme jongen die niets ter wereld bezit, dus zal uw vader, die gewis ryk is, nooit gedoogen ons te vereenigen... Dit zoo zynde en dewyl wy elkaer zoo lief hebben, worden wy beide schuldig gy door ongehoorzaemheid aen uw vader ik door ontrouwigheid aen den koning... wy moeten vlugten.

CELINE.

O ! hemel ! myn vader ontvlugten.

VICTOR.

Souvenir de mon jeune âge. (du Pré aux Clercs.)

Ja, gy moet uw vader vlugten,

Als gy my opregt bemint.

En met my naer vreemde luchten

Sneller vliegen dan de wind.

CELINE.

Wat, ik moet myn vader vlugten

Hem die my zoo teer bemint.

Hem doen lyden, hem doen zuchten,

Ik zyn troost, zyn eenig Kind.

VICTOR.

Liefde maekt ons beide schuldig,

Strafhaer voor al wat er is !

Tegen 't lyden ongeduldig
Maer men krygt vergiffenis.
Als wy veilig zullen wezen,
Smeeken wy hem ons 't ontslaen :
Van het leed aen hem bewezen,
Van de smart hem aengedaen.

Te samen.

Leen ons hulp, ô God der liefde!
Gy zoo magtig, gy zoo groot,
Gy die beide ons hart doorgriefde
Sta ons by in dezen nood?

VICTOR.

Ja, dit is 't beste dat wy doen kunnen, ik desertere, gy gaet met my... Krak, en in een, twee, drie, zyn wy over de grenzen; van daer schryven wy een schoonen brief aen uw vader, hy roept ons weer; hy koopt my vry, en roef wy trouwen.

CELINE.

En dat ik vader eens sprak om zyne gedachte te hooren.

VICTOR.

Ik heb er geene hoop op, hartje, maer toch... die niets waegt verkrygt niets, zegt het spreekwoord; dus doe het! Betrouwen en liefde!

TE SAMEN.

Leen me uw hulp, o! God der liefde, enz.

(Celine af.)

ELFDE TOONEEL.

VICTOR (*alleen*), *wat later* MONTBELLIAU, *nog later* BAPTISTE.

VICTOR.

Alle wegen brengen ons tot Rome, zegt het spreekwoord; en kon ik maer door dezen weg Celine verkrygen, zoo zou ik my nog zoo ongelukkig niet achten. — Dwaes dat ik ben van zulks te denken : of de vader van Celine, een ryke burger, aen eenen armen duivel zoo als ik, zyn eenig kind zoude geven.... ik gevoel het nu te laet, ik heb kwalyk gedaen, met een onervaren meisje van liefde te spreken; maer het is nu toch zoo! tegen een gedaen werk zyn er geene middelen, en daerby... Het zou toch wel kunnen zyn; en kon hy maer toestemmen! O! dan!... hy zal wel wat knorren, wat uitvallen; maer wat doet dit, als hy maer... en daer by zou ik voor wat harde woorden van een ouderling vreezen, ik die tusschen kogels en sabels, bommen en grenaden, zoo gerust was als in myn bed? kom, kom, die niet dansen wil moet naer het bal niet gaen, en kryg ik wat op mynen kazak, wel wat doet my dat, maer wie zie ik daer uit deze gaendery regt naer hier toe-
• komen? — een regt vriendelyk heer; onge-
• twyfeld de vader van Celine!.. spreekt men van

den wolf, hy zit u naer de hielen... daer is hy,
Op uw post, en als het dondert, hou maer kloek.

MONTBELLIAU. (*zonder Victor te zien.*)

Heeft men ooit zulke tegenheden ontmoet!
geheel den morgen vruchteloos den jongen Douffal,
naloopen, en dan als gy te huis komt hem daer eerst
op uwen drempel te ontmoeten (*Victor ziende*)
ha! heer soldaet, men heeft my gezegd dat gy
hier komen herbergen zyt; zy wellekom, er zal u
niets ontbreken.

VICTOR.

Ik dank u, Mynheer, gy zyt veel te goed! waerlyk
ik verwachtte my aen dit goed onthael van uwent
wege niet na de onbeleefdheid uwer dienstbode.
(*ter zyde*) Hy weet nog niets.

MONTBELLIAU.

Wat hoor ik! Baptiste is nog eens doende geweest!.. O! die gek: hy zal nooit veranderen!
verschoon hem, Mynheer, ik ben hem verpligting
schuldig, en heeft hy gebreken, zyne verkleefdheid
doen het hem ligtelyk vergeven, nu, ik zal het
u doen vergeten, alles wat gy noodig hebt zal men
u geven; ik heb u eene goede kamer doen be-
reiden, en wy zullen eer gy vertrekt, hoop ik wel
wat naerder kennis maken.

VICTOR.

Mynheer, gy zyt veel te goed.

MONTBELLIAU.

Doch, niet. Ik ben ook soldaet geweest en weet diensvolgens welke ongemakken de uwe zyn. (Ach ! als ik op die tyden denk !... *(hy belt)* maer verschoon my, ik dacht niet eens dat gy rust noodig haddet.

VICTOR.

O gy verveelt my niet, Mynheer, spreek my maer... Ik weet niet, maer uwe tegenwoordigheid doet my goed.

MONTBELLIAU. *(hy neemt hem by de hand.)*

Jongeling ! wy zullen nog vrienden worden.

VICTOR.

Ik hoop het, Mynheer !

BAPTISTE.

Hier ben ik, Mynheer, wat begeert gy.

MONTBELLIAU.

Wat hebt gy nog eens gedaen in myne afwezigheid?

BAPTISTE.

Wel, Mynheer, gy moet my zoo streng niet bekyken ; want hy is toch maer een soldaet en gelyk gy weet een soldaet, is...

MONTBELLIAU.

Genoeg, als men een dag na uwe redenen zou luisteren, zoudet gy nog eindigen met niets gezegd te hebben... ik wil dat gy dezen jongeling eerbiedigt, hem verschooning vraegt, hem na zyne kamer geleidet en er zyn goed opdraegt.

BAPTISTE.

Mynheer de soldaet gy moet weten dat ik, u als ik... of ik...

VICTOR.

Goed! goed! Baptiste alles is wel... Kom help my maer.

BAPTISTE. (*den ransel en 't geweer opnemende.*)

Hy zal het my betalen.

(*Beide vertrekken.*)

TWAELFDE TOONEEL.

M. DE MONTBELLIAU, *wat later* MADELENE.

MADELENE.

Het is zonderling het gene ik in de tegenwoordigheid van dezen jongeling gevoel, hy herinnert my zekere trekken... ach, waerom zoek ik altoos myn eigen te kwellen door ydele inbeeldingen, hoe menigmael heb ik door zulke gelykingen my niet bedrogen gevonden en de wonden myns herten doen bloeden, kom, kom, deze gedachten geban-

nen, heden zal ik de heiligste pligt der vriendschap en den laetsten wil des stervenden volbrengen, met Celines lot te verzekeren... helaes! hoe duer zal het my staen van haer te moeten scheiden, zy die de plaets van uwen beminde zoon in myn hart vervangen heeft... O Fernando! dierbare vriend, uw kind zal gelukkig zyn, ik heb u zulks gezworen; maer ik!...

MADELENE.

Mynheer, alles is afgedaen wat gy my bevolen hebt, is er niets meer te doen voor het noenmael.

MONTBELLIAU.

Neen;.. maer ik zou u verzoeken als er nog vreemdelingen 't mynent komen hen wat beleefder te ontvangen.

MADELENE.

Maer, Mynheer, ik verzeker u, ik heb er geen schuld in, het is Baptiste....

MONTBELLIAU.

Genoeg! ik weet wat er gebeurd is.
(*Hy vertrekt*).

DERTIENDE TOONEEL.

MADELENE, *wat later* BAPTISTE.

MADELENE.

Dat is iets aengaende den soldaet; ik heb er

nogtans geene schuld in, geloof ik, het is Baptiste die eerst begonnen is; het is een brave jongen, die soldaet, hy heeft my daer dingen geleerd waervan ik in het toekomende goed gebruik zal maken... ik hoor Baptiste, hy zal er straks een staeltje van zien.

BAPTISTE.

Zy is alleen! Trachten wy vrede te maken....
ha, Madelene zyt gy daer, weet gy wel wat.....
Mynheer....

MADELENE (*stelt alles aen kant met opzicht het volgende zingende, zonder naer hem te luisteren*).

Bekende sangwyze.

Jan Klaeske, kwam eens by Katryn

En zei lieve vriendin :

» Neen, nooit zult gy de myne zyn

» Om dat ik u niet min. »

Het meisje maekte veel verdriet

Maer hare traentjes hielpen niet

'T was mooi, zei pier la la, papa,

'T was mooi, zei pier la la.

BAPTISTE, *verbaesd*.

La! la! Wat beteekent dat, zy zingt, la la, en ik meende dat zy niet dan weenen deed; om dat ik gezeid had, niet te willen trouwen.

MADELENE.

Haer minnaer docht niet meer op haer
Zoo wreed was de kapoen!
Zei dat zy hem niet waardig was
Om dat men haer een zoen,
Een enkel zoen ontnomen had.
En of zy smeekte en of zy bad :
Hy loeg, zei pier la la, pa pa
Hy loeg, zei pier la la.

BAPTISTE. (*als voren.*)

Maer ik geloof dat zy het op my gemunt heeft.

MADELENE. (*hem toebytende.*)

Toen kwam een schoone jongeling
En troostte 't arme kind.
En hy werd have lieveling
Ja, hare beste vrind.
En daer mée, is myn liedjen uit
Nu weet gy wel wat het beduidt?
Een snuif, zei pier la, la, pa pa
Een snuif, zei pier la, la.

BAPTISTE.

Hoe zou hier dien verwenschte soldaet dit opgestoot hebben? ik zou dit willen weten. (*luid*)
O! die verwenschte soldaet.

MADELENE.

Welnu, wat is er van dien verwenschten soldaet.
(*deftig*) hy is duizendmael beter dan gy de soldaet,

hy is een wakkere jongen, en gy zyt toch maer een domoor! mynheer Baptiste, ik verzoek u met eerbied van mynen minnaer te spreken.

BAPTISTE (*verstomt*).

Hy, uw minnaer! (*angstig heen en weder wandelende*) maer dit mag niet zyn; maer dit kan niet zyn; maer ik zal my er tegen verzetten; maer het is onmogelyk; maer ik zal het nooit gedoogen; maer ik zal vechten; maer ik zal het de politie aenklagen; maer ik zal reclameren; maer ik zal.....

MADELENE.

Zwygen! dat zult gy; waer toe al die woorden in den wind, myn besluit is onherroepelyk; en daer by wat raekt het u of ik hem of een ander neem, het is immers al het zelfde, gy moet u daerom niet kwaed maken want gy zelve zyt er de oorzaak van. (*weenende*). Gy weet wel wat gy my gezeid hebt.

BAPTISTE (*ook weenende*).

Ach! lieve Madelene! ik beken u myn ongelyk! vergeef my myne haestigheid; en ik loop zoo aenstonds naer de pastory ons huwelyk afkondigen.

MADELENE.

Wel aen op die voorwaerde ben ik te vreden.....
Het is my gelukt.

BAPTISTE.

Hé!

MADELENE.

Niets.

BAPTISTE.

Zegt gy niet het is my gelukt.

MADELENE.

Ik zeg het is uw geluk.

BAPTISTE.

Ha! ik had kwalyk verstaen.

Te samen.

'K wist ^{haer}
 ^{hem} te dwingen
Na mynen wil,
Aerdige dingen
Zyn een geschil.

VEERTIENDE TOONEEL.

MONTBELLIAU, ADRIAEN, *naderhand* CELINE.

MONTBELLIAU.

Welnu, jonker! hoe bevalt u Celine.

ADRIAEN.

Ah! Mynheer, uitmuntend schoon. Laet ons maer spoedig trouwen.

MONTBELLIAU.

O! dat gaet zoo haestig niet, om haer te trouwen,

moet zy u beminnen, dit weet gy wel; zoo is onze overeenkomst.

ADRIAEN.

Maer, Mynheer, zy zal my wel beminnen; want iedereen bemint my.

MONTBELLIAU.

Zooveel te beter voor u vriend! maer wy zullen aenstonds hare gedachte kennen, daer komt zy.

ADRIAEN.

Ja, iedereen bemint my; dit doet my veel eeraen.

MONTBELLIAU (*onwillig lachende*).

Wat zegt gy.

CELINE.

Gy hebt my doen roepen, vader.

MONTBELLIAU.

Ja, kind, het is u niet onbekend met welke inzichten die jonge heer tot hier gekomen is; zeg my eens rond uit of hy u bevalt.

CELINE.

Verschoon my te antwoorden, vader! ik ben nog jong en begeer by u te blyven, by u alleen.

MONTBELLIAU.

Maer uwe toekomst, kind! gy kunt niet eeuwig

by my blyven, ge weet, ik ben reeds oud, en ik verberg u niet dat gy maer onderstand in my alleen hebt, wat zou het dan zyn, als gy my eens kwaemt te missen?

CELINE.

Vader! ik bemin hem niet, noch ik kan hem niet beminnen.

ADRIAEN.

Ah! wat zegt zy.

MONTBELLIAU.

Gy hebt dan buiten myne kennisse iemand gesproken?.. kind, dat is niet wel, gy moest my dat gezegd hebben.

CELINE.

Verschoon my, vader? heb ik het u tot heden verzwegen, het was om dat ik geene de minste hoop meer had ooit het voorwerp myner liefde weder te zien; maer de hemel heeft het niet gewild. en had medelyden met myne tranen, met hier op eene wonderlyke wyze dezen te zenden die sints langen tyd al myne hoop uitmaekt; gy hebt hem gezien vader, het is die jongeling die wy moeten herbergen.

MONTBELLIAU.

Hoe! wat! en hoe kent gy hem?

CELINE (*zich vergetende*).

Niet waer, vader! gy keurt myne keuze niet af? O, 't is dat er hem niemand kennen kan zonder gevoelig te zyn? hoe kunstig weet hy zyne kleederen om zyne leest te voegen, hoe aerdig zwaeijen hem die pluimen op den hoed, hoe zoet klinkt het geluid van zyne wapenen aen de ooren, hem van verre ziende zoude men hem gelooven eene dier beelden te zyn welke de kunstenaar met al de schoonheid zyner lang geleerde wetenschappen versierd heeft.

MONTBELLIAU. (*ter zyden*.)

Zonderling dat ik ook de zelfde genegenheid voor hem gevoel. (*luid*) Kind, ik ben verre van uw goed te keuren; doch ik zie dat u deze jongeling niet schikt... gy hoort het vriend, gy kunt vertrekken als gy wilt... Kind, wy zullen dit nader onderzoeken; kom volg my.

ADRIAEN.

Een oogenblik, Mynheer, ik ga haer bidden, haer smeeken.

CELINE.

Het is onnoodig... ik groet u. (*Zy vertrekt met Montbelliau*).

ADRIAEN. (*haer volgende*.)

Maer ik groet u niet ik;.. ik wil weten waerom....

VYFTIENDE TOONEEL.

ADRIAEN.

ADRIAEN *terugkomende, wat later* VICTOR.

Ik ben dood !... Zy bemint my niet ! ik zal er van sterven ! ofte wel eene ziekte doen... ha ! men plant my daer (*in gramschap*) maer 't is dat ik dit niet hebben wil... Ha , men verkiest een soldaet tegen een Douffal !... 't is dat de Douffals groote mannen zyn !... En dat waerom ? ha ! laten wy eens onderzoeken waerom ?.... pan ! ik ben er, ik heb het gevonden !... de pluimen die op zynen hoed zwaeijen, zeide zy ! ja, het is zoo, zyn uniforme zal haer verleid hebben. — Wacht eens ! dat ik my ook zoo kleede zou my dit niet wel doen ? ik ben ten minste zoo wel gemaekt als een ander hoop ik ; maer waer zal ik zulke kleederen vinden ? Eene gedachte ! een goede inval ! ik zal vragen om met den soldaet van kleederen te mangelen ! ik zal zeggen dat het om eene poets te spelen is , en gelyk hy dit verstaet, zal hy gemakkelyk toestaen. Hi ! hi ! hi ! ik lach nog als ik denke hoe hy zich voor den Montbelliau liet doorgaen, en dus mynen brief las. Hi ! hi ! hi ! en ik geloofde hem.

La faridondaine.

Men houdt my hier voor eenen gek
Die zich niet in kan toomen ;

Maer, wie dan ik zou zulk een trek
Van schalkheid kunnen droomen?
Dat ik den baerd hem scheeren kon,
La faridondaine, la faridondon.
Dit wáer een grap, à l'infini
Biribi
A la façon de barbarie,
Mon ami.

Stil! hy komt.

ZESTIENDE TOONEEL.

ADRIAEN, VICTOR (*hy komt mymerende op
zonder Adriaen te bemerken*).

VICTOR.

Goed!.. ik word zoodanig verliefd dat ik niet
weet waer heen! in weerwil van my zelven droom
ik altoos dat het zoo moeiljelyk niet zyn zal Celine
te verkrygen; ik weet niet wat my aen dit huis
verkleeft, maer zoowel Celine als haer vader zal ik
zonder verdriet niet verlaten kunnen.

De la romance de Joseph.

O liefde! wat al leed en lyden
Veroorzaekt gy op 't aerdryk niet
Gy brengt en zonder medelyden
Het gansche menschedom in verdriet.
Gy doet er een' zyn pligt verzaken;
Een ander brengt ge in 't ongeval;
Den een zult gy gelukkig maken
Tot dat hy het berouwen zal.

(Men hoort trommels slaen, om de soldaten by een te roepen.)

Daer!.. ik moet vertrekken zonder na den uitslag te wachten, en Celine en diengooden ouderling verlaten... Neen, ik blyf! kome wat er van komen wil.

ADRIAEN, die zich tot nu aen kant gehouden heeft, nadert stil en klopt op zyne schouderen met zynen vinger, gelyk op eene deur.

Kameraed! met uw verlof.

VICTOR.

Wat wilt gy?

ADRIAEN.

Maek u niet kwaed; ik wilde u iets vragen om te lachen en dat gy u kwaed moest maken, zou ik u het geen ik u vragen moet om te lachen niet durven vragen.

VICTOR.

Dat vragen en dat lachen is zoo iets dat op het binden van uwen vader past.

ADRIAEN.

Ja, kameraed, myn vader is een zeer geleerd man; toen gy u dezen morgen voor mynheer de Montbelliau liet doorgaen...

VICTOR.

Ben ik dan de Montbelliau niet?

ADRIAEN.

Zie daer wordt gy reeds boos; en wy zullen dus niet kunnen lachen; en gy lacht nogthans ook wel geern. Hi! hi! hi! mynheer Montbelliau gy, hi! hi! hi! gy hebt my daer geestig bedrogen, ei;

VICTOR. (*ter zyde*)

Er moet hier (*luid*) een geheim onderschuilen. — Wat verstaet gy daer door.

ADRIAEN.

Zie hier waer van er kwestie is : mejuffer Celine bemint u.

VICTOR. (*levendig.*)

Hoe weet gy dat?

ADRIAEN.

Zoetjens!... gy moet my daerom zoo niet bekyken, ik was daer zoo even er by toen zy het aen haren vader zeide.

VICTOR.

En wat heeft hy geantwoord?

ADRIAEN.

Wel wat zou hy geantwoord hebben; die goede vent is met alles te vreden.

VICTOR.

Zoo!

ADRIAEN.

Zy zeide dat gy zulke schoone kleeding droegt; en dewyl ik ook wel een weinig begere van haer bemind te worden, kome ik u vragen of gy niet zoudet willen voor een korten tyd my uwe kleeding afstaen.

VICTOR.

En men zou u dan beminnen.

ADRIAEN.

Ik hoop wel van ja, ik ben ten minste zoo schoon als gy?

VICTOR.

Ik zeg u het tegendeel niet, (*ter zyde*) eene goede gedachte om my van hem te ontmaken; ik geef hem myn uniforme, men koopt my opzoeken en men neemt den gek in plaats van my.

ADRIAEN. (*ter zyde.*)

Hy overdenkt zich.

VICTOR. (*ter zyde.*)

Middelertyd schryf ik aen myn Kolonel, ik ontvouw hem de zaek, vraeg verschooning, men vergeeft my, en men laet hem loopen.

ADRIAEN.

Welnu! wat zegt gy?

VICTOR.

Ik zeg; ik ben te vreden.

ADRIAEN.

Gy zyt te vreden?.. o wat geluk.

VICTOR.

Op voorwaerde dat gy ook myn naem dragen zult.

ADRIAEN.

Dit is een kleinigheid, hoe heet gy?

VICTOR.

Moet ik het u nog zeggen.

ADRIAEN.

De Montbelliau?.. bah! bah! prullen. (*Op een gebaer van Victor.*) Stoor u niet het is wel, het is wel, ik heet ook de Montbelliau!

DUO.

Ah! l'honnête homme. (Robert le diable, act. III. sc. 1.)

Is hy bevallig!
Regt en liefstallig,
'K breng hem kunstvallig,
Na mynen schik
In dezen strik.
Ik moet niet vreezen,
Dat ik door dezen,
Van kant geweest,
My hier verklik.

VICTOR.

Kom ! veranderen wy van kleeding.

ZEVENTIENDE TOONEEL.

MADELENE BAPTISTE, *wat later* VICTOR.

MADELENE.

Daer heeft hy nog eenen vriend gewonnen, de soldaet ; zeg nu nog dat het een kwade jongen is.

BAPTISTE.

Ik zeg het zeker nog ! die verwenschte soldaet wordt zoo aenstonds van iedereen gezien, hy heeft daer eene manier die hem eigen is om alle herten te betooveren ; maer hy heeft my nog niet gewonnen ! myne wraek zal hem duer zyn.

MADELENE.

Hoe, zoo Baptiste ; maer wat heeft hy u dan misdaen ?

BAPTISTE.

Wat hy my misdaen heeft ?.. maer hebt gy dan vergeten dat hy my heeft willen den baerd afdoen ! dat Mynheer my verplicht heeft hem verschooning te vragen.

MADELENE.

Welnu, dit was wel redelyk ; en waerin bestaet deze wraek.

BAPTISTE.

Luister : Zyn regiment heeft door een tegenorder

daer zoo aenstonds moeten vertrekken; hy is hier gebleven en dit heb ik de overheid laten weten die hem hier aenstonds zal komen vangen.

MADELENE.

O! dat is verschrikkelyk!.. ik loop het hem waerschuwen.

BAPTISTE.

Gy zult het hem niet waerschuwen; hoort gy! gy zult hier blyven, of!...

MADELENE.

Hoe! nog al bedreigingen?

BAPTISTE.

Selderment, ik geloof het wel. (*Victor verschynt en blyft op den achtergrond staen.*) Maer daer is hy... Zwygt.

MADELENE.

Ik zal het hem zeggen....

BAPTISTE.

Gy zult heen gaen, spoedig.

(*Zy vertrekken al twistende, Madelene doet geweld om uit zyne handen te geraken; doch hy sleept haer heen.*) (*Zy zyn van het tooneel.*)

VICTOR (*alleen*).

Ha! ha! ik geloof dat er eene groote eensgezind-

heid tusschen die twee geliefden heerscht, zy zyn gedurig in twist en zoeken maer elkander nadeel te doen, waer zy best kunnen, waerlyk dit paer mag tot voorbeeld dienen aen alle misgunstige... maer wat bekreun ik my met een anders zaken, als ik zoo moeiljelyk uit de myne gerake... Een onervaren jongen in zyne gekke voornemens begunstigen, deel in zyn zot spel nemen, hem misschien in hetgevang doen brengen! o, dit gaet te ver... Liefde gy moet wel magtig zyn om iemand dergelyke dingen aen te raden... Salomon, nu begryp ik hoe ligt gy van het spoor der wysheid gedwaeld zyt.

ACHTTIENDE TOONEEL.

VICTOR, MONTBELLIAU, *wat later*, CELINE.

MONTBELLIAU (*aen Victor*).

Ik vind u juist van pas, jongeling.... om u te berispen over iets dat my wel leed doet.

VICTOR (*ter zyde*).

Hemel: daer hebben wy het. (*luid*) En wat heb ik u misdaen, Mynheer.

DE MONTBELLIAU.

Gy vraegt het my nog?... bemint gy Celine niet?

VICTOR.

Ja, Mynheer, en ik begryp ook myn ongelyk; ja ik heb kwalyk gedaen met een meisje te beminnen

dat deugdzaam en ryk was; dit was my niet geoorlofd omdat ik arm, omdat ik ouderloos ben, maer o God! kan ik het helpen, kan ik het heiligste gevoel dat den mensch gegeven is in mynen boezem versmachten; om dat ik ouderloos ben, mag ik daerom niet beminnen?

DE MONTBELLIAU.

Ik wil dit geenszins zeggen, vriend; maer indien Celine myn kind niet ware en zoo even als gy niets bezat, zoudet gy haer ook even zoo vurig begeeren.

VICTOR.

Gy doet de hoop in my herleven, Mynheer!

DE MONTBELLIAU (*ter zyde*).

Eene goede inborst, (*luid*) hoor jongeling! ik ben niet van de gene die aen een wereldsch gevoel vast gekleefd de vreugd van hun leven aen hunne grillen opofferen; dus wil ik ongeveinsd met u handelen; Celine is inderdaed myne dochter niet, doch dit belet geenszins dat ik haer vader niet wil zyn en niet voor haer zorgen zal, welnu hoor: (*Celine komt op blyft in den achtergrond staen en hoort het volgende af.*) Ik weet niet welk eene geheime stem, my te uwen voordeele spreekt, maer rond uit, ik wil u gedienschtig zyn; ik ben goed met uwe overheid; ik zal u trachten te bevorderen, en als gy binnen een jaer, zoo als ik het hopen wil,

aen myne verwachting zult beantwoord hebben,
zal Celine de uwe zyn.

CELINE.

Wat hoor ik? ach! vader, lieve vader! (*zy valt in
zyne armen*).

VICTOR.

Ach, Mynheer!.. myne erkentenis... ik kan die
met geene woorden uitdrukken... hoe goed zyt
gy.... en hoe schuldig ben ik niet; neen, Mynheer
ik mag uwe aenbieding niet aennemen, myn regi-
ment is reeds vertrokken, en door de liefde weder-
houden heb ik myne pligten nagelaten, my schul-
dig aen myne dienst gemaekt.

MONTBELLIAU.

Hoe zoo; wat wilt gy zeggen.

NEGENTIENDE TOONEEL.

De vorige. ADRIAEN in *Victors* uniforme,
belachelyk, BAPTISTE, MADELENE, *volgt hem
lachende achterna.*

ADRIAEN.

Malbrouck s'en va 't en guerre.

Ik ben soldaet geworden!

Mariton, ton ton, maritime.

Ik ben soldaet geworden,

Soldaet met lyf en ziel. (*ter.*)

En dat deed ik zeer geren,
Mariton, ton ton, maritaine.
En dat deed ik zeer geren,
Om dat het my beviel.

(*Sprekende*) maer ik moet my langs achter
ook laten zien. (*Hy keert zich om.*)

Kon ik haer maer behagen,
Mariton, ton ton, maritaine,
Ik zou myns levens dagen,
Het zelfde willen doen. (*ter.*)
Want haer bevalligheden,
Mariton, ton ton, maritaine,
Bemoedigen my heden,
Soms valt zy in myn schoen.

(*allen lachen.*)

(*Adriaen, gaet na Celine toe, groet haer op krygs-
mans wyze, keert zich van achter tot voren;
ziende dat men gedurig lacht, begint hy ins-
gelyks te lachen.*)

ADRIAEN.

Hi ! hi ! hi ! (*aen Victor*). Waerom, lachen zy ?

DE MONTBELLIAU (*aen Adriaen*).

Wat beteekent deze mascarade ?

VICTOR (*aen Montbelliau*).

Hy beeldde zich in, dus mejuffer te behagen,
en verzocht my daerom myne kleederen.

ADRIAEN (*verbaesd aen Celine*).

Behaeg ik u dan niet ? (*algemeen gelach*).

Stemmen buiten.

Open ! uit naem der wet.

BAPTISTE.

Ha ! eindeling !

ALLEN.

Hemel !

(Baptiste opent en komt aenstonds terug).

TWINTIGSTE EN LAETSTE TOONEEL.

De vorige, EEN SERGENT, DE WACHT.

DE MONTBELLIAU.

De wacht !.. *(op Victor ziende)* arme jongen !

DE WACHT *(zy nemen Adriaen).*

J'ai vu la meunière.

Uit naem der wet wy leggen hand,
Op uw persoon en wapen !
Kom volg ons zonder tegenstand,
Om in het kot te slapen.
Haest zal men u nog in het graf
Doen duiken van de wereld af !
Dit is voor zulke knapen
Een wel verdiende straf.

ADRIAEN.

Hoe ! zult gy my de wereld af
Doen duiken in het duister graf ?
Om dat ik droeg dit wapen,
Verdien ik zulk een straf.

ALLEN.

Omdat hy draegt dit wapen,
Verdiens hy zulk een straf.

DE SERGENT.

Dat men my in myne pligten niet verhindere
(*aen Adriaen.*) Gy! Victor de Montbelliau, beticht
van desertie, zyt myn gevangene.

MONTBELLIAU. (*met de grootste andoening.*)

Victor de Montbelliau!...

VICTOR. (*aen de wacht.*)

Laet af!.... hy is het niet dien gy hebben moet,
ik ben Victor de Montbelliau, en tot bewys zie
hier myne papieren.

MONTBELLIAU (*hy rukt hem de papieren uit
de handen.*)

Gy zyt Victor de Montbelliau! gy! o hemel! gy
zyt myn zoon.

ALLEN.

Zyn zoon!

CELINE.

Zyn vader!

VICTOR.

Myn vader!

MONTBELLIAU.

God! uwe wondren zyn groot, maer laet me toch dit mael niet bedrogen zyn? helaes! ik heb zoo lang om zyne afwezigheid geweend. (*Aen Victor.*) Hebt gy niets op u, waer de woorden: BETROUWEN EN LIEFDE, op geschreven zyn?

CELINE. (*Het medailjon toonende.*)

Hier, vader!

MONTBELLIAU.

Hoe dit in uwe handen.

VICTOR.

Deze, aen wien ik het leven schuldig ben, heeft dit tot eene eeuwige erkentenis van my ontvangen.

MONTBELLIAU.

Myne dochter (*hy drukt haer in zyne armen, aen Victor.*) Myn zoon. (*insgelyks.*) O God! ik dank u, gy doet my heden de zaligste vreugde genieten, die my de wereld geven kan; na zeventien jaren lyden, is het my geoorlofd myn zoon aen mynen boezem te drukken; ik wil dat deze dag eeuwig in ons geheugen blyve.... Victor, myn zoon! Celine myne dochter!.. ach! wat geluk.

CELINE. (*droevig.*)

Victor!.. Hy is my dan maer een broeder?

MONTBELLIAU.

Hy is meer dan dit! hy zal uw gemael zyn. (*hun by de hand nemende; aen Celine.*) Gy zyt myne dochter niet, maer ik had uw vader gezworen u gelukkig te maken. (*Hy voegt hunne handen.*) Nu zyt gy het. (*hy strekt de zyne over hun hoofd*) kinders! God zegene u.

ADRIAEN.

En ik?

MONTBELLIAU.

Ik zal uw vader verzoeken, u naer numero vyf te zenden, om u van deze gekheden te genezen. (*aen de wacht*) Vrienden! gy allen zyt getuigen geweest myner vreugde, ik hoop dat gy haer niet hinderen zult; ga uwe overheid spreken, verzoek hen hier te komen, en daer (*hy geeft hen zyne beurs*) deelt dit onder u, en verheugt u met my over myn geluk..... — (*Zy laten Victor los.*)

MADELENE, *aen Baptiste.*

Zeg eens Baptiste zouden wy niet met de zelfde gelegenheid.....

BAPTISTE (*toornig*).

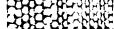
Laet me met vrede!.. ge ziet wel dat ik nu geen tyd heb.

SLOTIED.

Koor (einde van keizer Karel.)

Zag men ooit wedervaren,
Zoo als hier is geschied?
Zulk wonders in ons jaren
Gebeuren altyd niet.

UIT.

Zal met het einde van February verschynen :

VLAEMSCH LEESBOEK

OF

**Nieuwe Verzameling van Lees oefening en Uitgalmings-
stukks, in verzen en proza,**

door den zelfden Schryver.

Doorwaerden.

Het werk, op velyn papier gedrukt, zal een
boekdeel in 8° van omtrent de 200 bladzyden,
uitmaken.

PRYS DER INSCHRYVING :

Fr. 1-50 c.

MEN SCHRYFT IN :

Te Gent, by de Uitgevers, **W^e Gysdaele en zoon,**
Slypstraet, n° 45.